

ARZAIYA ETA OTSOAK

Maiz egiñik otsoak
beren pikardiyak,
arzaiyari paltatzen
zitzaizkan ardiyak;
eta zekiyelako
lapurrak nor ziran,
eta zein bazterretan
ezkutatzen ziran,
egun batean jaio
zitzaion burura,
egitea pareta
batean pintura,
au zan, artalde dena
pintatutzea an,
iruriz otso zarrak
engañatu zitzan;
eta ain pintaturik
iruri iguala,
sinistu zitekena
artaldea zala,
lan on aren aurrean
jarririk lazoak,
joan zan andik, an eror
zitezen otsoak.
Denboraz ziran aruntz
bildu otso aundik,
non pinturara joan nai

izan baitzuten bik;
 bañan irugarrenak
 maliziyak jorik
 esan zien:—ez joan ez,
 ez eman pausorik;
 lur artan jabe gabe
 artalde guriya,
 arkitutzea ezta
 izango egiya;—
 eta orduban zuben
 laugarrenak esan,
 gauza bat nabaitutzen
 zubela arrek an:
 eguzkiya non zegon
 alde aruntz zala,
 ikusten artaldeak
 zekarren itzala;
 eta artaz guziyak
 jaikirik kontura,
 engañuren bat izan
 bear zula ura,
 nai zituzkealarik
 ardi guriyak jan,
 burubak makurturik
 ziran andikan joan.

.

Onek erakusten du
 nola duten begik,
 ikusten batek baño
 askoz geiago bik;
 ala, balio duben
 gauzen bat danean,
 ongi begiratu ta
 asteko lanean.